

L RE

ALEXANDRA BRACKEN

I

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

FAMILII CU DESCENDENȚI ÎN VIAȚĂ

CASA LUI CADMUS – Cadmizii

Poartă însemnul șarpelui
Înnobilată de către Wrath, Ares renăscut

CASA LUI ODISEU – Odiseii

Poartă însemnul Calului Troian
Înnobilată de Heartkeeper, Afrodita renăscută

CASA LUI TEZEU – Tezezii

Poartă însemnul Minotaurului

CASA LUI AHILE – Ahileii

Poartă însemnul războinicului

CASA LUI PERSEU – Persezii

Poartă însemnul Gorgonei
Înnobilată de Tidebringer, Poseidon renăscut

FAMILII DISPĂRUTE

CASA LUI MELEAGRU – Meleagrizzii

Poartă însemnul mistrețului din Calydon

CASA LUI BELEROFON – Belerofonii

Poartă însemnul lui Pegas

CASA LUI IASON – Iasoniții

Poartă însemnul berbecului

CASA LUI HERACLE – Heracliții

Poartă însemnul leului din Nemea
Înnobilată de Reveler, Dionis renăscut

Stăpânul cerurilor ridicatu-s-a strălucit în a crepusculului
fadă lumină și grăi: „La mine ascultați, moștenitori însângerați
ai acelor mândri bărbați ce se-aventurară în beznă
să ucidă monștri și regi demult apoși.

Pe voi vă chem la o ultimă luptă
să vă câștigați victoria eternă. Nouă zei m-au trădat
și-acuma cer crudă răzbunare.

Șapte zile, la șapte ani, ca muritori vor păși,
pentru ca voi, oamenii, și toți urmașii voștri de-aici înainte
să vă schimbați implacabila soartă și din firul vieții voastre
să faceți aur veșnic.

Arătați-vă puterea și iscusința și-n dar
vă voi da mantaua și nemurirea zeului de-al cărui sânge
pătat vă va fi tăișul cutezător al sabiei. Pentru asta vă cer mult.

Adunați-vă în centrul lumii știute
și vânătoarea-ncepeți în zori.

Și-așa va fi până în ziua cea din urmă
când unul, reîntregit, va mai rămâne.”

Zeus la Olympia

Tradus de Kreon al Odiseilor

Se trezi simțind pământul tare de sub el și duhoarea sângelui de muritor. Trupul lui își revenea mai lent decât mintea. Senzații neplăcute îi traversau corpul, pe când pielea i se strângea ca lutul proaspăt ars.

Roua ierbii pătrundea prin țesătura subțire a mantiei albastre și simți noroiul improșcat pe picioarele goale. Îl trecu un fior umilitor, din cap până în călcâie. Pentru prima dată, după șapte ani, îi era frig. Sângele de muritor care îi curgea prin vene era ca o mazăgă în comparație cu lumina curgătoare a lichidului dătător de viață al zeilor, ce mistuise orice urmă a mortalității și îi dăduse drumul înapoi în lume. Timp de șapte ani, cutreierase ținuturi de aproape sau de departe, îmboldise inimile crude ale ucigașilor, aprinsese focurile conflictelor. Luase chipul furiei.

Să simtă iar limitările unui trup... să fie pus din nou în acel receptacol slab... era un chin suficient de mare cât să îl facă să îi compătimizească pe vechii zei. Ei trăiseră acea atrocitate de două sute douăsprezece ori.

El nu avea să o facă. Era ultima dată când mai simțea ce înseamnă să fii muritor.

Simțurile lui nu erau așa de ascuțite, dar recunoscuse orașul și parcul lui enorm. Aroma ierbii

proaspăt tăiate se împletea cu mirosul subtil de canal. Zgomotul traficului răzbătea de aproape, agitația electrică a vinelor orașului uruia sub nivelul străzii.

Colțurile gurii lui se întinseră ciudat, forțate să își amintească cum să zâmbească. Acesta fusese, odinioară, orașul lui, în timpul vieții de muritor; străzile îi oferiseră bogății și cei avari îi vânduseră bucățele de putere. Manhattan îngenunchease odată în fața lui și avea să o facă iar.

Se rostogoli, rămânând pe vine. Când se simți sigur pe picioare, el se ridică, ușurel. În jurul lui curgeau râuri de sânge negru. O fetiță, cu masca smulsă de pe chip, îl privea cu ochi orbi, de la marginea craterului. În gâtul ei era încă înfipt un cuțit. Capul unui bărbat, separat de trup, purta masca unui cal. Un pumnal stătea într-o mână moale căreia îi lipseau degetele.

La dreapta lui se auzi foșnetul ușor al unor pași. Întinse mâna după o sabie care nu se mai afla la șoldul lui. Trei siluete ieșiră din umbra copacilor din apropiere. Traversară aleea pavată dintre ei. Aveau fețele ascunse de măști din bronz, fiecare întruchipând un șarpe. Erau descendenții lui muritori. Casa lui Cadmus. Veniseră să îl ia cu ei, ca pe noul lor zeu.

Își întinse gâtul până ce trosni, privind cum se apropiiau. Vânătorii erau cuprinși de venerație și asta îl mulțumea. Predecesorul lui, ultimul nou Ares, nu fusese demn de a purta mantia zeului războiului. Fusese o plăcere de nedescris să îl ucidă și să îi revendice dreptul din naștere, în urmă cu șapte ani.

Cel mai înalt dintre cei trei vânători făcu un pas în față. Belen. Noul zeu privi amuzat, pe când tânărul smulse săgețile din cadavre, ca pe o recoltă nemiloasă. Era păcat că singurul lui urmaș în viață fusese născut din flori. Nu putea fi moștenitorul lui Aristos Kadmu, omul care fusese odată noul zeu. Totuși, buzele lui se

curbară și primi cu inima deschisă mândria care îl încercă văzându-l pe tânăr.

Belen își ridică masca și își coborî, respectuos, privirea. Zeul întinse mâna, pipăindu-i conturul feței. Chipul băiatului semăna acum așa de mult cu al lui. Trupul marcat de trecerea deceniilor fusese înlăturat când se înălțase, și zeul era iar tânăr. Pentru totdeauna.

— O, cel mai onorat dintre noi, zise Belen, îngenunchind.

Îi întinse noului zeu un pachet rulat, pe care îl scoase din desaga de la șold – o tunică roșie din mătase, ca să o înlocuiască pe cea oribilă, în culoarea cerului, pe care o purta.

— Te întâmpinăm și îți oferim sângele dușmanilor noștri ca tribut numelui tău, ca semn al credinței noastre nepieritoare. Suntem aici ca să te protejăm cu viețile noastre până ce va veni iar timpul să renaști puternic.

Cuvintele răsunară ca pietrișul în gâtul noului zeu.

— Și dincolo de asta.

— Da, stăpâne, spuse Belen.

Mai mulți vânători se apropiară, venind din spatele lui Belen, înveșmântați în mantia neagră caracteristică. După ei trăgeau o siluetă îmbrăcată într-o tunică albastră.

— Aduceți-mi-l, îi ordonă lui Belen.

Două SUV-uri negre, cu farurile stinse, se apropiară de pe strada alăturată și traversară întinderea acoperită cu iarbă. Cadmizii își începură apoi lucrul. Desfăcură pânzele de cort pe iarba din Central Park și rostogoliră vânătorii uciși pe ele. Întoarseră pământul, înlocuiră peticele însângerate

de iarbă, încărcară cadavrele ucise cu bestialitate în portbagajul unui alt SUV ce opri în spatele lor.

Știa că același ritual era îndeplinit și de alți descendenți în același parc. Prizonierul se zbatu iar, pe când era tras înaintea, împungându-i pe cei mai apropiați vânători cu țeasta, ca un animal turbat. Îi tăiaseră tendoanele de la glezne ca să nu își poată folosi viteza supranaturală ca să scape. Bun. Vânătorii îl forțară să se așeze în genunchi. Noul zeu se întinse spre el, ca să îi smulgă gluga de pe cap.

Ochii aurii străfulgerară îndreptați, cu mânie, spre el. Scânteile puterii lui înotau acolo aprinse de furie. Dintr-o rană de pe frunte i se scurgea sânge și îi păta pielea și tunica, odată strălucitoare.

— Ultima putere folositoare ți-a fost luată, zise noul zeu.

Prinse în pumn un smoc de bucle castanii și smuci pe spate capul prizonierului, forțându-l să se uite în sus.

— Știi ce dorești, Ucigaș de Zei, zise vechiul zeu în limba anticilor. Și te asigur că nu îl vei găsi niciodată.

Nu voise decât să știe că nu fusese distrus. Furia noului zeu era, în sine, un soi de euforie. Lipi tăișul ascuțit ca o lamă de carnea moale, de muritor, a vechiului zeu.

Noul zeu zâmbi.

— Escroc. Mesager. Călător. Tâlhar, spuse noul zeu.

Apoi izbi cu lama în vertebrele prizonierului.

— Nimic.

Sângele țâșni din rană. Noul zeu sorbi din priviri teama din ochii ființei antice – durerea, șocul – pe când puterea îi dispărea. Era păcat că noul zeu nu și-o putea însuși.

— Așa merg lucrurile, nu? remarcă noul zeu.

Se aplecă, privind pe când ultima scânteie de viață se stingea în ochii victimei.

— Așa au făcut tatăl tău și tatăl lui înaintea sa. Zeii cei vechi trebuie să moară pentru a lăsa loc celor noi să se ridice.

În parc era liniște, cu excepția sunetelor umede scoase de spada noului zeu și de trosnetul revigorant care se auzi pe când separă capul de trup. Noul zeu înalță capul lui Hermes suficient de sus ca să fie văzut de discipolii lui. Vânătorii șuierară de plăcere, lovindu-și piepturile cu pumnii. Noul zeu se mai uită o dată la cap înainte de a-l azvârli pe cea mai apropiată prelată, alături de celelalte rămășițe. În zori, nu avea să se vadă nici urmă din cei opt zei care apăruseră ca fulgerul în Central Park sau din vânătorii care pieriseră în încercarea lor de a-i ucide.

Orașul vibra în jurul lui, torturat de haosul pe care abia îl mai ținea în frâu. Îi murmură un cântec despre teroarea ce avea să vină. El înțelegea acel dor – de a fi eliberat.

— Sunt Wrath.

Noul zeu îngenunche, înmuindu-și degetele în noroiul însângerat.

— Sunt stăpânul tău.

Își trecu degetele peste obraji.

— Sunt gloria ta.

Vânătorii din jurul lui își ridicară măștile, ducându-și degetele pătate de noroi la chipurile înflăcărate.

O nouă eră stătea să înceapă, așteptând să fie condusă de cineva suficient de puternic ca să îndrăznească.

— Acum începem, spuse noul zeu.

PARTEA ÎNTÂI

ORAȘUL ZEILOR

UNU

Mama ei îi spusese odată că singura cale de a cunoaște cu adevărat pe cineva era să te lupți cu acea persoană. Din experiența lui Lore, lupta nu dezvăluia decât un singur lucru: punctul cel mai sensibil al oponentului.

Pentru inamicul ei, acel punct era, în mod clar, noul tatuaj de pe sânul stâng, încă acoperit de bandaj. Lore își ridică mânușile de paisprezece uncii la față și le lăsa să încaseze o altă lovitură stângace. Pantofii ei de sport scârțâiră pe rogojinile albastre, ieftine, în timp ce sări în spate. După cele cinci meciuri ale nopții, liniile argintii din bandă adezivă care fixau ringul improvizat începeau să se desfacă din cauza umezelii și a căldurii. Fata mârâi, călcând-o pe cea mai apropiată. Transpirația îi curgea pe față și până la urmă nu mai putu simți decât gustul ei sărat. Lore refuză să se șteargă, deși nădușeala îi înțepea ochii. Îi plăcea durerea. O ajuta să se concentreze.

Meciurile acestea erau doar un nou obicei prost, care îi adusese mângâierea căutată cu disperare după moartea lui Gil, în urmă cu șase luni. Însă promisiunea ei de la început că avea să fie „doar un meci” dispăruse când Lore simțise unda cunoscută de adrenalină.

A fost de-ajuns o singură luptă pentru a frânge jalea ucigătoare, pentru a o scoate din vâltoarea minții ei și a o readuce la realitate. După două lupte, se deconectase de la durerea profundă din inima ei, iar a treia îi adusese o sumă surprinzătoare de bani.

Iar acum, câteva săptămâni mai târziu, al cincisprezecelea meci îi oferea exact ceea ce își dorise cu disperare în acea noapte: o metodă de a uita de toate.

Lore își spunea că se putea opri oricând. Se putea opri când nu s-ar mai fi simțit bine. Se putea opri când luptele începeau să aducă la suprafață ceea ce ea îngropase. Dar Lore nu ajunsese în acel punct. Nu încă.

Pivnița înghesuită a restaurantului Red Dragon Fine Chinese Food era sufocantă. În jurul ringului se simțea presiunea fierbinte a prea multor corpuri. Mulțimea se mișca odată cu luptătorii, formând granița neoficială a ringului, în timp ce spectatorii își strângeau în mâini paharele de unică folosință Solo și încercau să nu-și verse băutura scumpă. Bancnotele și pariurile își urmau cursul în jurul ei, din mână în mână, până când ajungeau la Frankie, patronul ringului. Lore îi aruncă o privire în timp ce acesta ajusta ordinea și pariurile următoarelor două lupte, mai interesat de câștiguri, decât de câștigător. Aburul se rostogolea pe scări dinspre bucătăria de deasupra lor, făcând aerul să pară moale, ca satinul. Mirosul de pui *kung pao* era o alternativă delicioasă la duhoarea vomei vechi și a berii ce se regăsea de obicei în cluburile de noapte cu uși și ferestre acoperite de scânduri, prin care ringul de box își făcea apariția.

Mulțimii nu părea să îi pese; acceptau orice le-ar fi oferit iluzia unei vieți palpitante. Lista exclusivistă a lui Frankie părea mult mai permisivă în ultima vreme: modelelor, personajelor din lume artei, oamenilor de afaceri care își pasau săculeții cu pudră albă de unul la altul li se alăturau acum, din ce în ce mai des, elevi ai școlilor private, dornici să testeze limitele apatiei părinților lor.

Oponentul lui Lore era un băiat cam de aceeași vârstă cu ea – moale, cu pielea curată și o încredere nemeritată. Râsese, întinzând un deget îndoit spre ea,

când o alesese dintre luptătorii disponibili ai lui Frankie. Lore decisese să îl distrugă și să îi calce în picioare orice fărâma de mândrie îi mai rămânea cu mult înainte ca el să i se adreseze cu „păpușă” și să îi sufle un sărut îmbibat de alcool.

— Lasă-mă să ghicesc, zise ea, cu proteza dentară în gură.

Lore arătă cu capul spre bandajul de pe pieptul adolescentului, care acoperea noua decorație de pe trupul lui.

— *Trăiește, râzi, iubește? Rosé toată ziua?*

Sprâncenele băiatului i se coborâră pe frunte, în timp ce mulțimea începu să râdă în hohote. Băiatul își avântă o mână spre capul lui Lore, gemând de efort. Mișcarea, combinată cu forța lui din ce în ce mai slabă îi lăsară pieptul expus. Lore avu o țintă clară când își izbi mânușa de pielea sensibilă de sub tatuaj.

Băiatul căscă ochii mari și rămase fără respirație. Căzu în genunchi.

— Ridică-te, zise Lore. Îți faci prietenii de râs.

— A dracului târ...- băiatul se înecă ușor din cauza protezei dentare.

Lore se întrebase cât avea să dureze până ce adolescentul ceda, și acum aflase și răspunsul: cinci minute.

— Sunt sigură că nu mi te vei adresa așa, zise ea, dându-i târcoale, când tu ești ăla în patru labe.

Băiatul se chinui să se ridice, clocotind de furie. Lore își dădu ochii peste cap.

Nu mai este așa de amuzant, nu? se gândi Lore.

Gil i-ar fi spus să întoarcă spatele puștiului netot – întotdeauna avusese grijă să îi aducă aminte lui Lore, în acel fel bătrânesc, dar deloc răutăcios al lui, că nu era nevoie să accepte orice luptă care i se ivea în cale.

Adevărul era că bărbatului i-ar fi displăcut ceea ce făcea acum, și Lore se simțea vinovată că îl dezamăgea.

Dar Lore încercase și alte metode. Niciuna dintre ele nu o ajutase să înainteze prin valurile copleșitoare ale durerii, așa cum o făcea o luptă bună. Iar acum nu mai fugea doar de gândul morții lui Gil; în adâncul ei își croia cale o nouă grozăvie. Era luna august, și vânătoarea reîncepuse în orașul ei.

În ciuda eforturilor ei de a merge mai departe, de a uita viața sumbră pe care o lăsase în urmă și de a începe una mai bună, mai luminoasă, o parte a minții ei număra încă trecerea lentă a zilelor. Trupul ei se crispase, instinctele ei erau mai ascuțite, ca și cum s-ar fi pregătit pentru ceea ce urma. Cu două săptămâni în urmă, începuse să vadă chipuri cunoscute în oraș, pregătindu-se pentru acea noapte. Șocul o izbise ca un pumnal în plămâni; fiecare chip familiar era o dovadă că speranțele ei, rugăciunile ei tăcute fuseseră în zadar. *Te rog, își zisese ea iar și iar de-a lungul ultimelor săptămâni, să mergă la Londra de data asta. Să fie la Tokyo.* Oriunde, dar nu în New York.

Lore știa că nu ar fi trebuit să se aventureze afară din casă în acea noapte, nu în timp ce crimele erau în toi. Dacă o recunoștea un singur vânător, familiile nu aveau să mai hăituiască doar zei. Aveau să încerce să o ucidă și pe ea.

Cu coada ochiului, Lore îl văzu pe Frankie privindu-și ceasul ridicol de buzunar și dându-i semnalul să încheie lupta. Fata presupunea că Frankie avea și alte întâlniri și ar fi vrut să se scalde în tona de bani pe care o făcea.

— Am terminat aici? a întrebat Lore.

Aparent, efectul alcoolului îl cuprinsese pe băiat deodată. O alergă pe Lore în jurul ringului, vânturân-

du-și pumnii stângaci, din ce în ce mai furios, pe măsură ce hohotele de râs ale mulțimii creșteau în intensitate.

Pe când se întoarse să evite o lovitură, colierul ei ieși de sub cămașă. Talismanul prins de el, o pană aurie, sclipi în lumină. Mănușa oponentului îl lovi. Cumva, băiatul trebuie să se fi agățat de lăntșor, căci, în momentul în care Lore se mișcă iar, încuietoearea plesni și, brusc, talismanul căzu la picioarele ei. Lore își desfăcu cu dinții catarama cu scai a mănușii și își eliberă mâna. Se aplecă în timp ce băiatul se avântă iar asupra ei; fata ridică iute colierul și îl băgă în buzunarul de la spate al blugilor. În timp ce își punea iar mănușa, Lore se simți cuprinsă de un nou val de indignare. Gil îi dăruise talismanul.

Lore se întoarse spre băiat, reamintindu-și că nu îl putea ucide. Putea, în schimb, să îi spargă nasul simpatic, ceea ce și făcu, spre deliciul publicului.

Sângele țâșni pe față oponentului, în timp ce înjură.

— Cred că a trecut de ora ta de culcare, *drăguțule*, spuse ea, aruncându-și privirea la Frankie, ca să vadă dacă avea să încheie meciul. De fapt...

Lore văzu pumnul venind spre ea cu coada ochiului și se întoarse la timp ca să încaseze lovitura într-o latură a capului, și nu în ochi. Lumea se scufundă pentru o clipă în beznă, apoi se aprinse iar, orbitoare, dar Lore reuși să rămână în picioare. Băiatul răcni victorios, aruncându-și brațele în aer, dar cu nasul încă însângerat. Porni, clătinându-se, spre ea și Lore avu doar o clipă să își dea seama ce se petrecea. Fata își ridică, instinctiv, pumnii, ca să își apere pieptul, dar nu asta căuta oponentul. Băiatul își petrecu un braț pe după gâtul ei și își apăsă buzele pe ale ei.

Panica o orbea, acoperind pielea lui Lore precum gheața și scoțând-o din minți. Băiatul își lipi trupul mai

tare de al ei, lingându-i limba stângaci cu a lui în timp ce mulțimea urla în jurul lor.

Ceva plesni înăuntrul fetei și presiunea care se acumulase în pieptul ei de-a lungul ultimelor săptămâni se dezlănțui cu un răcnet de furie. Lovi cu genunchiul între picioarele băiatului. Oponentul ei căzu secerat, ca și cum i-ar fi tăiat beregata, guițând în căderea lui. Apoi, Lore se avântă asupra lui, oarbă de mânie. Peste câteva clipe, era ridicată de pe podea, în timp ce lovea încă din picioare și mârâia. Mănușile ei erau împrôscate de sânge și chipul băiatului era de nerecunoscut.

— Oprește-te!

Big George, unul dintre agenții de securitate ai lui Frankie, o zgudui ușor.

— Dragă, nu merită efortul!

Inima lui Lore i se izbea de coaste, bătând prea repede ca să o lase să își recapete respirația. Trupul ei tremura când Big George o așeză pe podea, ținând-o de umeri, până ce fata îi făcu semn că se simțea în regulă. Agentul se îndreptă apoi spre băiatul care gemea pe rogojină și-l împinse cu piciorul.

Pe când bârâitul din urechile lui Lore începea să se potolească, fata își dădu seama că în sală se lăsase liniștea, cu excepția oalelor care zdrăngăneau în bucătăria de la etaj. Teroarea o cuprinse încetul cu încetul, înnodându-i-se în jurul inimii. În interiorul mănușilor, degetele fetei erau îndoite dureros. Nu doar că își pierduse controlul, ci adusese la suprafață o parte a ei despre care crezuse că o învinsese cu mulți ani în urmă. *Nu sunt eu asta*, se gândi ea, ștergându-și transpirația de pe buza de sus. *Nu mai sunt asta*. Viața era mai bună de atât.

Disperată să își salveze câștigurile serii, Lore ignoră scârba care o cuprinsese și ura incandescentă ce o simțea pentru gunoiul care gemea pe podea și zâmbi

sfios. Ridică mâinile și strânse din umeri. Spectatorii o răsplătită cu urale, avântându-și paharele în aer.

— Nu ai câștigat – ai trișat, zicea băiatul. Nu a fost corect – ai trișat!

Așa stăteau lucrurile cu tinerii ca el. Ceea ce simțea el atunci, acea mânie, nu era din cauza lumii care se frângea în jurul lui, ci a iluziei năruite; iluzia care îi spunea că merita totul, și totul i se cuvenea pentru simplul fapt că exista.

Lore își trase mănușile din mâini și se aplecă asupra băiatului. Mulțimea tăcu iar, privind cu chipurile la fel de nerăbdătoare ca ale unor ciori înfometate.

— Poate următorul ar trebui să spună *Hobby-ul meu este să pierd?* a zis ea mios, pe când se sprijinea cu mâna goală pe bandajul de pe pieptul băiatului.

Clopoțelul sună acoperind strigătul de indignare al tânărului, marcând finalul meciului. Big George îl târî pe băiat spre grupul lui de prieteni.

Lore porni înapoi spre Frankie. Fusese o greșeală să vină acolo în acea noapte. Nici acum nu își dădea seama dacă trupul ei tânjea să o rupă la fugă sau să țipe.

Ajunsese la marginea ringului când Frankie strigă:

— Următorul meci: Golden împotriva lui Gemini.

Lore îi aruncă o privire iritată, la care el îi răspunse cu zâmbetul relaxat dintotdeauna. Frankie ridică cinci degete. Lore clătină din cap și Frankie adăugă alte trei degete. Bancnotele mototolite vânturau prin aer în jurul ei, fâlfâind în timp ce spectatorii se grăbeau să parieze.

Lore trebuia să meargă acasă. Știa asta, dar...

Fata ridică toate cele zece degete. Frankie se încruntă, dar îi făcu semn să se îndrepte spre ring. Lore își puse iar mănușile și se întoarse. Dacă oponentul avea

să fie unul dintre prietenii băiatului, atunci putea măcar să se distreze.

Se înșelase.

Lore bătu în retragere. Oponentul ei stătea în afara conului de lumină aruncat de lampa din tavan, bucurându-se, în mod evident, de întuneric. Tânărul făcu un pas în față, suficient cât lumina slabă să se răsfrângă în masca de bronz care îi acoperea fața.

Respirația lui Lore era de plumb.

Un vânător.